

# A Opta este dintre cele Șapte - Numărul Trei

*Daniel Doi*

Jeff Pippenger

2023-09-17

Întrebarea pe care vom căuta să o lămurim în acest articol este cum se armonizează prima menționare a împărățiilor profeției biblice din capitolul doi al cărții Daniel cu ultima menționare a împărățiilor profeției biblice din Apocalipsa șaptesprezece. Intenționez să ridic câteva întrebări cu privire la ceea ce este de fapt identificat în chipul lui Nebucadnețar și la poziția pionierilor, potrivit căreia istoria lor reprezenta momentul în care piatra avea să lovească picioarele chipului.

Soră White arată că ajunsesem în punctul în care „lucrarea sfântă a lui Dumnezeu este reprezentată de picioarele chipului, în care fierul era amestecat cu lutul mocirlos”, pe care îl descrie în continuare drept „amestecul dintre ecleziasticism și meșteșugul politic al statului”.

„Am ajuns într-un timp în care lucrarea sfântă a lui Dumnezeu este reprezentată prin picioarele chipului, în care fierul era amestecat cu lutul mocirlos. Dumnezeu are un popor, un popor ales, a cărui putere de discernământ trebuie să fie sfințită, care nu trebuie să devină nesfânt prin așezarea pe temelie a lemnului, fânului și miriștii. Fiecare suflet care este credincios poruncilor lui Dumnezeu va vedea că trăsătura distinctivă a credinței noastre este Sabatul zilei a șaptea. Dacă guvernarea ar onora Sabatul așa cum a poruncit Dumnezeu, ea ar sta în tăria lui Dumnezeu și în apărarea credinței date sfinților o dată pentru totdeauna. Dar oamenii de stat vor susține sabbatul fals și își vor amesteca credința religioasă cu păzirea acestui copil al papalității, așezându-l mai presus de Sabatul pe care Domnul l-a sfințit și l-a binecuvântat, punându-l deoparte pentru ca omul să-l păzească sfânt, ca semn între El și poporul Său timp de o mie de generații. Amestecul dintre meșteșugul bisericesc și meșteșugul de stat este reprezentat prin fier și lut. Această unire slăbește toată puterea bisericilor. Această investiție a bisericii cu puterea statului va aduce urmări rele. Oamenii au trecut aproape dincolo de punctul îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu. Ei și-au investit puterea în politică și s-au unit cu papalitatea. Dar va veni timpul când Dumnezeu îi va pedepsi pe cei care au desființat Legea Sa, iar lucrarea lor rea se va întoarce asupra lor înșiși.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1168.

Timpul în care am ajuns, când lucrarea sacră a lui Dumnezeu se amestecă cu politica bisericească și cu politica de stat, descrie o perioadă progresivă de timp. Ea spune că această îmbinare „slăbește toată puterea bisericilor”, că „va aduce rezultate rele” și că „va veni vremea când Dumnezeu îi va pedepsi pe cei care au desființat Legea Sa”.

Amestecul dintre biserică și stat, care slăbește puterea bisericilor, este o descriere a bisericii din Pergam, unde îmbinarea meșteșugului bisericesc cu meșteșugul politic a reprezentat lepădarea de credință care precede descoperirea omului fărădelegii. Pergam și împăratul care simbolizează compromisul dintre creștinism și idolatrie apar în a patra împărăție din Daniel doi. Acest compromis este reprezentat în Daniel doi prin folosirea cuvântului „lut”.

Tu, împărate, priveai, și iată un chip mare. Acest chip mare, a cărui strălucire era nespusă, stătea înaintea ta; și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul acestui chip era de aur curat, pieptul și brațele lui de argint, pântecul și coapsele lui de aramă, picioarele lui de fier, iar labele picioarelor lui parte de fier și parte de lut. Tu priveai până când o piatră s-a desprins fără ajutorul mâinilor, a lovit chipul la picioarele lui care erau de fier și de lut și le-a sfărâmat. Daniel 2:31–34.

Pe măsură ce tâlcuirea lui Daniel continuă, nu mai este „lut”, ci a devenit lut murdar sau „lut cleios”.

Iar întrucât ai văzut picioarele și degetele picioarelor, parte din lut de olar și parte din fier, împărăția va fi împărțită; dar va fi în ea ceva din tăria fierului, fiindcă ai văzut fierul amestecat cu lutul mocirlos. Daniel 2:41.

Lutul curat, care era lutul Olarului, se preface în lut noroios. Dumnezeu este Olarul divin, iar lucrarea Lui nu este niciodată noroioasă.

Dar acum, Doamne, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul, iar Tu olarul nostru; și toți suntem lucrarea mâinii Tale. Isaia 64:8.

În istoria Romei păgâne, biserica din Smirna era lut curat. În istoria Pergamului, care este a patra împărăție din Daniel doi, lutul se schimbă în lut cleios. Ceea ce este menționat mai întâi în pasaj pur și simplu ca „lut”, iar apoi ca „lutul olarului”, se schimbă în „lut cleios”, pe măsură ce interpretarea continuă. Pergam este locul unde această schimbare a fost împlinită pentru a pregăti calea pentru Tiatira, sau Roma papală. Schimbarea din „lut” în „lut cleios” este lepădarea de credință care pregătește calea pentru Tiatira, pe care Pavel o identifică drept „lepădarea de credință [care vine] întâi” în A doua epistolă către Tesaloniceni.

Mileriții nu puteau vedea mai departe de a patra împărăție a Romei și se așteptau ca a Doua Venire a lui Hristos să fie următorul eveniment profetic, căci piatra care lovește picioarele chipului reprezintă a Doua Venire. Dar a întemeiat Hristos o împărăție în 1798? El a venit într-adevăr în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844, ca să primească o împărăție, dar a fost ea întemeiată la acel timp?

Răspunsul la prima dintre aceste două întrebări este că Hristos nu Și-a întemeiat împărăția Sa veșnică în 1798. Și răspunsul la a doua întrebare, dacă Hristos Și-a întemeiat sau nu împărăția Sa veșnică la 22 octombrie 1844, este tot nu.

Oare a fost întemeiată o împărăție în timpul Romei păgâne? Întreb aceasta deoarece pionierii au înțeles a patra împărăție ca fiind atât Roma păgână, cât și cea papală, ceea ce identifică anul 1798 drept încheierea celei de-a patra împărății, când Hristos avea să întemeieze o împărăție veșnică. Însă cartea Apocalipsei identifică patru împărății care urmează după Roma păgână.

Dacă a patra împărăție de fier din Daniel doi reprezintă pur și simplu Roma păgână, unde compromisul lui Constantin este reprezentat prin lutul prefăcut în lut mocirlos, a întemeiat Hristos o împărăție în acea istorie? Răspunsul este da. La cruce, care este istoria Pergamului, nu a Tiatirei, Hristos Și-a întemeiat împărăția „harului”. La cruce a fost întemeiată o împărăție veșnică, iar tronul

acelei împărății prefigurează un tron care este așezat în timpul ploii târzii. Acel tron al ploii târzii reprezintă împărăția slavei Sale.

Vestea care fusese vestită de ucenici în Numele Domnului era, în toate privințele, corectă, iar evenimentele spre care arăta se desfășurau chiar atunci. „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape” fusese solia lor. La expirarea „vremii” — cele șaizeci și nouă de săptămâni din Daniel 9, care trebuiau să ajungă până la Mesia, „Cel Uns” — Hristos primise ungerea Duhului după botezul Său de către Ioan în Iordan. Iar „Împărăția lui Dumnezeu”, pe care ei o vestiseră ca fiind aproape, a fost întemeiată prin moartea lui Hristos. Această împărăție nu era, așa cum fuseseră învățați să creadă, un imperiu pământesc. Nici nu era aceea împărăție viitoare, nemuritoare, care va fi întemeiată atunci când „stăpânirea, domnia și măreția tuturor împărățiilor de sub cerul întreg vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt”; aceea împărăție veșnică în care „toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta”. Daniel 7:27. Așa cum este folosită în Biblie, expresia „Împărăția lui Dumnezeu” este întrebuințată pentru a desemna atât împărăția harului, cât și împărăția slavei. Împărăția harului este adusă în atenție de Pavel în Epistola către Evrei. După ce arată spre Hristos, mijlocitorul plin de compasiune care este „atins de simțământul slăbiciunilor noastre”, apostolul spune: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har.” Evrei 4:15, 16. Tronul harului reprezintă împărăția harului, căci existența unui tron presupune existența unei împărății. În multe dintre parabolele Sale, Hristos folosește expresia „Împărăția cerurilor” pentru a desemna lucrarea harului dumnezeiesc asupra inimilor oamenilor.

„De aceea, tronul slavei reprezintă împărăția slavei; iar această împărăție este menționată în cuvintele Mântuitorului: „Când Fiul omului va veni în slava Sa și toți sfinții îngeri împreună cu El, atunci Se va așeza pe tronul slavei Sale; și înaintea Lui vor fi adunate toate neamurile.” Matei 25:31, 32. Această împărăție este încă viitoare. Ea nu va fi întemeiată decât la a doua venire a lui Hristos.

„Împărăția harului a fost instituită imediat după căderea omului, când a fost conceput un plan pentru răscumpărarea neamului vinovat. Atunci ea exista în hotărârea și prin făgăduința lui Dumnezeu; iar prin credință, oamenii puteau deveni supușii ei. Totuși, ea nu a fost de fapt întemeiată decât la moartea lui Hristos. Chiar și după ce intrase în misiunea Sa pământească, Mântuitorul, istovit de încăpățânarea și nerecunoștința oamenilor, ar fi putut să Se retragă de la jertfa Calvarului. În Ghetsimani, paharul suferinței tremura în mâna Sa. Chiar și atunci ar fi putut să-Și șteargă sudoarea de sânge de pe frunte și să lase neamul vinovat să piară în nelegiuirea lui. Dacă ar fi făcut aceasta, nu ar fi putut exista nicio răscumpărare pentru oamenii căzuți. Dar când Mântuitorul Și-a dat viața și, cu ultima Sa suflare, a strigat: «S-a isprăvit», atunci împlinirea planului de răscumpărare a fost asigurată. Făgăduința mântuirii făcută perechii păcătoase în Eden a fost ratificată. Împărăția harului, care mai înainte existase prin făgăduința lui Dumnezeu, a fost atunci întemeiată.” Tragedia veacurilor, 347.

Hristos și-a întemeiat o împărăție veșnică în istoria profetică a Romei păgâne, nu la sfârșitul Romei papale. El Își întemeiază, de asemenea, împărăția slavei la a Doua Sa Venire, care include istoria ploii târzii, când cele patru vânturi ale islamului sunt dezlănțuite.

„Ploaia târzie vine peste cei care sunt curați — atunci toți o vor primi ca odinioară.”

„Atunci când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât aceia care fac tot ce pot. Hristos ne-ar ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Întregul cer este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați.” Spalding and Magan, 3.

Atunci când cele patru vânturi sunt dezlănțuite, Hristos Își întemeiază împărăția. Atât ploaia târzie, cât și dezlănțuirea celor patru vânturi reprezintă evenimente progresive și niciuna nu reprezintă un moment punctual în timp. Cele patru vânturi reprezintă islamul.

„Îngerii țin în frâu cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se desprindă și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în calea sa.

„Să dormim chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim apatici, reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Trebuie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără margini.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Îngerii țin în frâu calul mânios al islamului, care caută să se dezlănțuie, purtând moarte și nimicire în calea sa, în perioada de timp când Duhul lui Dumnezeu este suflat peste poporul lui Dumnezeu. Atunci ei se ridică în picioare și trăiesc. Înainte ca Duhul să fie suflat peste ei, poporul lui Dumnezeu este mort, căci suflarea Duhului îi face să se ridice și să trăiască. Când Sora White spune că acum am ajuns la un timp când picioarele chipului, care sunt amestecate cu fier și lut mocirlos, reprezintă unirea dintre biserică și stat, revărsarea ploii târzii era încă în viitor.

„Ploaia târzie urmează să cadă asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să se coboare din cer, iar întregul pământ urmează să fie luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

În Apocalipsa, capitolul optsprezece, sunt două glasuri.

„Când Isus Și-a început slujirea Sa publică, El a curățit Templul de profanarea lui sacrilegă. Printre ultimele acte ale slujirii Sale s-a numărat a doua curățire a Templului. Tot astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, către biserici sunt adresate două chemări distincte.” Selected Messages, book 2, 118.

Prima voce este un apel de trezire pentru poporul lui Dumnezeu, a doua voce este apelul de trezire pentru ceilalți copii ai lui Dumnezeu care se află încă în Babilon.

„Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, chiar în umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte o durere a sufletului pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Mintea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru reumplerea candelor lor și vor descoperi prea târziu că caracterul, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil.” Bible Echo, 4 mai 1896.

În pasaj au fost puse două întrebări. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge?

„Glasul” care trezește lumea este al doilea glas din Apocalipsa optsprezece, care cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Atât poporul lui Dumnezeu, cât și lumea trebuie să fie trezite prin Strigătul de la Miezul Noptii, care este pur și simplu un alt simbol al ploii târzii.

Au avut dreptate mileriții când au identificat că, în zilele celei de-a patra împărății, Hristos avea să întemeieze o împărăție veșnică? Da.

El Și-a întemeiat împărăția „harului” la cruce, în timpul istoriei celei de-a patra împărății din profeția biblică. Acea împărăție fiind Roma păgână. În Daniel doi, este reprezentată lepădarea de credință care precede biserica din Tiatira? Da, căci lutul care reprezintă poporul lui Dumnezeu s-a schimbat din lut în lut mocirlos. Așadar, unde este Tiatira în chip? Sau este ea măcar în chip? Ea este reprezentată în chip, iar Nebucadnețar aruncă lumină asupra acestui fapt când ajunge la culmea aroganței sale mândre în capitolul patru din Daniel.

Împăratul a vorbit și a zis: „Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am zidit eu ca locuință împărătească, prin tăria puterii mele și spre slava măreției mele?” Daniel 4:30.

Chiar înaintea judecății lui Nebucadnețar, de două mii cinci sute douăzeci de zile de viață ca o fiară a câmpului, el și-a manifestat mândria punând întrebarea dacă nu cumva el a zidit împărăția care este Babilonul cel mare. Desfrânata din Apocalipsa șaptesprezece are scris pe frunte:

**„TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI A URÂCIUNILOR**

**PĂMÂNTULUI.”** Biserica Romei, așa cum o numește Sora White, este Babilonul cel Mare. Capul de aur din chip reprezintă Babilonul literal și reprezintă, de asemenea, Babilonul spiritual, a cincea împărăție a profeției biblice, care are caracteristica singulară de a fi puterea care a primit o rană de moarte. În Isaia douăzeci și trei, puterea papală, reprezentată ca Tir, avea să fie uitată timp de șaptezeci de ani, ca zilele unui împărat. Babilonul literal, reprezentat prin Nebucadnețar, a primit și el o rană de moarte, care a fost vindecată atunci când Nebucadnețar a fost alungat din împărăția sa timp de două mii cinci sute douăzeci de zile. Babilonul literal, cel mare, a fost un tip al Babilonului spiritual, cel mare, și amândurora li s-au înlăturat temporar împărățiile, iar după aceea le-au fost restaurate. Desfrânata din Apocalipsa șaptesprezece nu avea în mână un potir de argint, nici de aramă sau de fier, ci avea un potir de aur.

Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu, împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciunile și necurăția desfrânării ei.

Apocalipsa 17:4.

Aurul a reprezentat Babilonul literal și el reprezintă, de asemenea, Babilonul spiritual, a cincea împărăție a profeției biblice, care a primit o rană de moarte în 1798, când a șasea împărăție a profeției biblice a luat tronul. Babilonul literal din chip a fost urmat de o împărăție de argint alcătuită din două puteri, mezii și perșii, iar cornul persan din Daniel opt s-a ridicat din urmă și mai sus. Darius Medul a fost primul corn, iar generalul său, Cyrus, era un persan care avea să ajungă în cele din urmă la putere după regele med Darius.

Cirus a fost un tip al lui Hristos, care urma să înceapă procesul eliberării poporului lui Dumnezeu din robie. Imperiul medo-persan reprezintă a șasea împărăție din profeția biblică, care este Statele

Unite. Statele Unite au două coarne, reprezentând republicanismul și protestantismul. Darius reprezintă cornul republican al Statelor Unite, iar Cyrus reprezintă cornul protestantismului. Așa cum Cyrus a început procesul eliberării poporului lui Dumnezeu pentru a reconstrui Ierusalimul și templul, Statele Unite au fost țara ridicată pentru a-i elibera pe captivi din robia Babilonului spiritual, pentru a ridica templul spiritual, a cărui temelie au pus-o milleriții. Robia literală din Babilon, fiind de șaptezeci de ani, prefigura robia în Babilonul spiritual timp de o mie două sute șaizeci de ani. Statele Unite sunt umerii de argint din chipul lui Nebucadnețar.

Al treilea regat de aramă a fost Grecia, care reprezintă o împărăție mondială. Acea împărăție este Națiunile Unite, care, în Apocalipsa șaptesprezece, era împărăția ce, în 1798, încă nu venise. Cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece sunt de acord să-și dea împărăția papalității, a opta împărăție, care este dintre cele șapte. Ei fac acest acord deoarece sunt siliți de Statele Unite și pentru că lumea este nimicită de „cele patru vânturi” ale islamului, care sunt dezlănțuite în timpul ploii târzii, care începe să fie revărsată pe deplin la legea duminicală din Statele Unite.

Asabata da sarautar Lahadi a Amurka, Allah yana kafa mulkinsa na “daukaka” yayinda yake daukaka mutanensa a matsayin tuta domin ya kira sauran 'ya'yan Allah su fito daga Babila. Saboda haka, kahon Furotestantanci yana tashi a karshe kuma ya fi na farko tsawo, daidai da kahoni biyu na Medo-Farisa. Da zarar Majalisar Dinkin Duniya ta amince ta mika ikon duniya ga papacy, sai a saki iskoki hudu na Musulunci, kuma mulkin duniya baki daya ya fuskanci yakin da ya biyo bayan mutuwar kahon farko na Girka, wanda aka kakkarya ya kuma haifar da kahoni hudu.

مدقلا عباصأىلإو (قسينكلا ناطلس) دِرَم فزخو (مكحل أنف) ديدح نم نيمدقلا ىلإ لاثمتلا لصي امدنع نوّلي لملا ناك دقل. لاثمتلا يمدق نيدي ريغب لبجلال نم عوطقملا رجحلا برضي، (كولم قرشع) قرشعلا خيراتلا يف مهورظنم نم نيقيقدا اونوكي نأ مهنكمأ ام ردقب، لاي ناد لاثمتل مهمف يف نيقيقدا رصنذخوبن لاثمت يف عبرال كل امل او، ةي ادبلاب ةي امل ائىاد حّضوي ءايل او فلأا نأ ريغ. يوبنلا مل اعل ةي امن يف ةي حورلا امرئ اظن دّس جت ةي فرح كل امل عبر لاثمت.

Cu împărățiile istoriei, Roma se ridică a opta și este dintre cele șapte. În Daniel șapte, Roma se ridică a opta și este dintre cele șapte. În Daniel opt, Roma se ridică a opta și este dintre cele șapte. În Apocalipsa șaptesprezece, Roma se ridică a opta și este dintre cele șapte. În Daniel doi, care reprezintă prima menționare a împărățiilor profeției biblice, Roma spirituală modernă se ridică a opta și este dintre cele șapte. Prima ilustrație (Alpha) a împărățiilor profeției biblice o identifică pe cea din urmă (Omega).

„Am ajuns într-un timp în care lucrarea sfântă a lui Dumnezeu este reprezentată prin picioarele chipului, în care fierul era amestecat cu lutul mocirlos. Dumnezeu are un popor, un popor ales, a cărui putere de discernământ trebuie să fie sfințită, care nu trebuie să devină nesfânt prin așezarea pe temelie a lemnului, fânului și miriștii. Fiecare suflet care este credincios poruncilor lui Dumnezeu va vedea că trăsătura distinctivă a credinței noastre este Sabatul zilei a șaptea. Dacă guvernarea ar onora Sabatul așa cum a poruncit Dumnezeu, ea ar sta în tăria lui Dumnezeu și în apărarea credinței date sfinților o dată pentru totdeauna. Dar oamenii de stat vor susține sabbatul fals și își vor amesteca credința religioasă cu păzirea acestui copil al papalității, așezându-l mai presus de Sabatul pe care Domnul l-a sfințit și l-a binecuvântat, punându-l deoparte pentru ca omul să-l păzească sfânt, ca semn între El și poporul Său pentru

o mie de generații. Amestecul dintre meșteșugul bisericesc și meșteșugul de stat este reprezentat prin fier și lut. Această unire slăbește toată puterea bisericilor. Această investire a bisericii cu puterea statului va aduce rezultate rele. Oamenii aproape că au depășit limita îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu. Ei și-au investit puterea în politică și s-au unit cu papalitatea. Dar va veni vremea când Dumnezeu îi va pedepsi pe cei care au desființat Legea Sa, iar lucrarea lor rea se va întoarce asupra lor înșiși.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1168.

Alfa și Omega a făcut ca înțelegerea corectă de pionierat a celor două pasaje din Daniel să fie „nouă”.

Și Cel ce ședea pe tron a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și mi-a zis: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate.” Și mi-a zis: „S-a isprăvit. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.” Apocalipsa 21:5, 6